

PARS QUARTA
DIPLOMATIA

PROLEGOMENON

1. Tripartitum statum habuit hæreseos lutheranæ vertigo: 1um critico-theologicum, 2um critico-theologico-philosophicum, 3um critico-theologico-philosophico-politicum. Hisce tribus inficitur medullitus hodierna societas. Hactenus de 1° et 2° statu, nunc autem de 3° nitimus habere sermonem.

Diplomatio politices pars est. Definiri theoretice potest: « Scientia librandi relationes civilium societatum mutuas, et justa proportione certam faciendi inter eas bonorum temporalium communicationem (1). » Cum vero scientia praxim vel artem gignat, eadem definiri practice quieit: « Habitus rite componendi relationes civilium societatum, harumque præsides inducendi, ut mutua officia compleant, utque pax publica servetur (2). »

Jus diplomaticum convenit Ecclesiæ Catholicæ bino sub aspectu, partim jure divino, partim jure humano. Cum enim omnium sit unum bapti-

(1) Recole Gasparem De Luise in op.: *De Jure Publico seu Diplomatico* lib. 1, tit. 1; Zalwein in princ. jur. Eccl. tom. 1; Schemier De Jurisp. publ. Imp. Romanogermanici; Zallinger De Jure nature publico.

(2) Animadverto: Jus Diplomaticum inter civi-

zatorum corpus mysticum, unus in omnibus character, una fides, una lex, una spes, unus finis, æterna felicitas; Ecclesiæ Catholicæ seu potius Romano Pontifici qui hæc docet, omnia subjunguntur imperia, regna, respublicæ, præsides et subditi, nobiles et pauperes, sapientes et indocti. Quare potest malos exauctorare principes, si necessitas id postulet, quod impedit novatores, præsertim Calvinum (3), Petrum Martyrem (4); Brentium (5), Magdeburgenses (6), Declarationem Cleri Gallicani (7) et alios innumeros.

Item Ecclesia, vel, si magis lubet, Romanus Pontifex cum orthodoxis civilium societatum potestatis conventiones diplomaticæ constituit, circa modum, quo libere possit sacerdotale ministerium exerceri, quomodo exacte canones Ecclesiæ ab omnibus et singulis observentur. Rom. Præsul, utpote Magister infallibilis veritatis et justitiæ, jus habet diplomaticæ intervenire in rebus temporalibus civilium societatum, ut hæ ad justitiæ regulas conformentur. In poliarchica

les societas quis propria gaudent auctoritate, proprio jure præpollent, tantummodo intercedit.

(3) Instit. lib. iv, cap. xi.

(4) Super cap. xix epist. ad Romanos.

(5) Proleg. contra Petrum Soto.

(6) Cent. I, lib. II, cap. iv. (7) Vid. 1 Articul.

proinde societate Summus Pontifex, uti rex regum, primatum habet.

2. Ex humano quoque jure, divino tamen salubriter providente Numine, Jus Diplomaticum convenit Ecclesiæ Catholicæ. Romani quippe Praesules a veterimis usque temporibus Romanum cum adnexis provinciis tranquilla dominatione tenuere, justissima regendi gubernandique documenta præbentes. Hinc Summus Pontifex in re temporali vere rex est pari modo ac omnes reges terræ, et diplomatice potest cum aliis regibus tractare, convenire, suos nuntios mittere, congressus per suos legatos inire, cunctosque juris gentium actus exercere. Immo tanto magis convenit Ecclesiæ Jus Diplomaticum, quanto salubrior, uberior, superiorque cunctis potestibus humanis est auctoritas Rom. Pontificis.

Hisce prælibatis, quantum in diplomatica Virginis assumptæ dogma mirabilem influxum exerceat, videamus. Utinam, illa suæ dignitati restituta, lex nationibus, pax Ecclesiæ, lux barbaris redonetur!!!

ORATIO I.

Diplomatio qua pollet Ecclesia seu Romanus Pontifex jure divino.

Caput I.

Per Assumptionis dogma Communismus et Socialismus nostra præsentim tempestate gliscentes atque serpentes almo lumine refelluntur ac propulsantur.

1. Posito Martini Lutheri principio qui omnia subjectit libero examini rationis individuae seu spiritus privati, benefici ex eo fructus progerminarunt.

Ecquid enim homo liber est, nisi homo princeps veros principes exaucitorare discipiens? Eduardus Hartmann monet, lutheranismum confregisse lapidem angularem aedificii munitissimi hierarchici, seu Romanum Pontificem, adeo, ut ruina totius paulatim secuta fuerit (1). Quare contra protestantes protestantes Berolinenses in ephemera ecclesiastica anno 1856 dicere faterique non dubitabant: «Confessio (communis fidei) sine hierarchia pendet in aere: quomodo sincera doctrina etc. (2). » Verum, ab ecclesiastica hierarchia progressi sunt novatores ad civilis principatus hierarchiam funditus concutiendam. Hinc late serpens hodiernus socialismus et communismus.

Plures RR. Pontifices contra tale monstrum horrendum suum largiter munus expleverunt Diplomatio quadam divinitus accepta, i. e. sive Legatis seu Nuntiis Apostolicis, sive Letteris Catholicis, sive aliis ejusdemmodi sacris nisibus. Sed, divino spreto medicamento, hac ætate nostra malum recruduit, adeo, ut numquam perdit homines destiterint nequiora prioribus consilia meditari, suis in diem conventiculis gliscentibus.

Quid inde? portæ inferorum contra infrangibilem Ecclesiæ petram suo conatu prævalebunt? absit. Novum cæleste præsidium contra tantam malorum congeriem et utriusque sacræ atque civilis hierarchiæ perniciem suæ Ecclesiæ parat in assumptæ Virginis dogmate Deus.

(1) Intestina dissolutio Christianismi (*Die Selbstersetzung des Christenthums*, Berlin. 1874).

(2) Apud Jörg pag. 140 Histor. Protestantismi.

Per id sane dogma certi penitus efficimur quod B. Virgo Maria in anima et corpore beatitudine fruens cælestis gloriæ culmen obtainuerit. Unde si cælestem per aulam quæras: ubinam Deipara Virgo glorificatur? an super innocentes, super virgines, super martyres? minime quidem. An super doctores, super apostolos, super prophetas, super patriarchas? minime quidem. Ulterius perge. An super angelos, archangelos, thronos, dominationes? minime quidem. Ascende superius. An super potestates, cherubim, seraphim, totamque cælestem hierarchiam? minime quidem, ausim dicere. Te pariter attolle sublimius. Et ubinam reperitur? magnus pro me loquatur Aquinas: *sub Deo*. Jam vero politicum regimen a cælesti regimine per similitudinem derivatur, uti docet S. Thomas (1). Quemadmodum autem in cælesti hierarchia multiplices suppetunt æternæ gloriæ gradus, ita, ut B. Virgo in anima et corpore fulgens cælestis gloriæ cacumen attigerit; in hoc pariter mundo variæ ac multiplices esse debent humanæ conditiones, et hanc ob causam episcopus et fidelis, subditus atque rex, dives et pauper misericordiam suavemque constituant harmoniam. Nostra quippe societas, proti cæleste regnum cuius augustam Reginam profitemur assumptam Deiparam, unum corpus est, multa membra complectens, alia aliis meliora, eo tantum discrimine, ut illa sit via, hoc autem patria.

2. In ejus ad cælum Assumptione

(1) Lib. 6 contra gentes, cap. 1.

(2) In Lit. Laur. disc. ccxix, n. 8.

B. Virgo utriusque mundi Regina constituitur. Eos igitur omnes refutat quos regem et divitem destruendi libido vesano furore titillat. Pulcre depingit Justinus Miechoviensis modum quo B. Virgo in ejus Assumptione Regina declaratur: «Christus Salvator,» inquit, «qua homo est, approbante ac faustissimis gratulacionibus ejus factum prosequente tota curia cælesti, diadema illius regni æterni vertici ejus imposuit; omnemque potestatem, auctoritatem, dominationem in omnes creaturas cælestes, terrestres et infernales ei attribuit, omniumque gratiæ suæ thesaurorum supremam præsidem et dispensatricem constituit (2). » Quintuplici via regnum acquiritur: vel jure hæreditario, vel labore bellico, vel emptione, vel donatione, vel electione. His omnibus modis in ejus ad cælum Assumptione B. Virgo Regina constituitur universi. a) Jure hæreditario: fuit namque legitima hæres israelitici regni utpote progenie David exorta. Historiographum divinum audi: *Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham* (3), et deinceps. Abraham certe rex fuit, quinimmo et primus regum conqueritor, et Isaac et Jacob usque ad David: alii re, si non verbo. Præterea Christus non solum qua Deus, sed etiam qua homo, est hæres universorum, ut Apostolus ait: *quem constituit hæredem universorum* (4); ratione cujus hæreditatis habuit et habet absolutum et directum dominium tum spirituale tum temporale super omnia

(3) Matth. 1, 1.

(4) Ad Hebr. 1, 2.